

V úterý 26. září 2006 přijel **Míša Leicht**, kapelník plzeňského bluegrassového Copu, do pražského Gongu představit písničky ze svého prvního a zatím posledního sólového projektu ***Je to dobrý, nebe je modrý***

. Míša Leicht vystoupil sám, jen za doprovodu své akustické kytary a celý večer skladbou vlastně navazoval na jeho někdejší plzeňské a později pražské Odlehčené večery.

Ve večerech hostil některého z frontmanů známých kapel, povídali si a oba vždy dali k dobrému songy, které se svými domovskými kapelami nehrají, ať již vlastní nebo převzaté od jiných autorů. V Gongu byl Leicht sám sobě hostitelem i hostem, na Odlehčené večery také vzpomínal, vyprávěl o svém někdejší účinkování pro školy na výchovných koncertech a

Míša Leicht na ilustr. snímku z leošní Zahrady

foto: Ivan Bllembý Krejza ©

samozřejmě o vzniku svého CD. Poděkoval zejména Jirkovi Maškovi z Good Day Records, to on sehnal špičkové instrumentalisty a CD natočil, a Frantovi Černému z Čechomoru, neboť Leichta k sólovému projektu dokopal. Na oplátku prý Leicht dokope k témuž Černého, neb v jeho šuplících čeká spousta nádherných písniček.

O albu jsem již referovala v minirecenzi, která byla součástí článku o prezentaci nových CD vydavatelství Good Day Records na letošní Zahradě. Nebudu se tedy opakovat, snad jen připomenu, že většinu písniček jsem znala právě z Odlehčených večerů nebo je slyšela při různých příležitostech například na Jamboree ve Strakonících, na Zahradě či na Notování pod Vyšehradem. Poslech desky mě zaskočil, přestože jsem byla připravena na její kapelní podobu, příjemně překvapil a nyní jsem byla zvědavá, jak na mě tytéž skladby budou působit opět v jednokytarovém aranžmá, neboť jejich cédéčkovou podobu natočenou studiovou kapelou jsme v Gongu neslyšeli. CD mám hodně naposlouchané a budiž řečeno ke cti zdatného kytaristy Leichta, že jeho sólový doprovod v mých uších podvědomě evokoval kapelové aranžmá hned v úvodní písničce z CD *Lump*. Nicméně, přála bych Míšovi i nám posluchačům, aby se podařilo alespoň při nějaké vzácné příležitosti dostat band na scénu a předvést písničky tak, jak byly natočeny. Škoda, aby doprovodná skupina, která dotvořila atmosféru řady písniček, zůstala uzavřená v plastové krabičce spolu s černým kotoučkem.

Albu jsem tehdy trochu pomluvila booklet. Chybí mi v něm texty, protože si myslím, na rozdíl od některých muzikantů, kteří povytáhli nad jejich úroveň či obsahem obočí (a jak víme i někteří kolegové hodnotící CD), že jsou dobré. Bez pathosu otevřeně a srozumitelně Leichtovým jazykem vyprávějí příběhy, vstřebávané během uplynulých 25 let, někdy hodně drsné, frajerské, prožité či odpozorované, ale vždy uvěřitelné. V kontrastu s obsahem písní i názvem CD mi bohužel nekoresponduje titulní foto bookletu. Míša v modrém s rozpuštěnými dlouhými vlasy s výrazem ve tváři, kterému má prostořeká tetička z třemšínských hvozdů říkala: *Kouká jako svatá dala neví komu*

. Leichtův současný krátký sestřih a jeho přímý pohled by se asi hodil víc. Ale zase až tak podstatné to není, neb booklet nehraje, že?

Vraťme se do ale do Gongu. Mezi povídáním Míša zazpíval ze svého alba příběh o motorkářské vášni *Bonnie a Bert*, o útěku před zákonem píseň *Pražce*, jeden z nejsilnějších songů *Modrý chlapi*,

které potkával v hospodě "Laminát" (
Jo takhle krutej příběh se může stát i vám
) , nebo píseň
Zbejvá

(Tak se ptám kolik ještě zbejvá, dlouhejch nocí a opilejch rán, zklamanejch srdcí, výčitek slzí, naplno žití do všech stran).

Svědomy

složil, když mu bylo 40 let,

Nalejvej

(na CD s ním refrén zpívá Ilon Leichtová) si spolu zpívali už i diváci, na přání blues

Prachy

(vzpomínám, jak je hrál kdysi s Petarem Introvičem, který jej doprovázel na foukačku, nezapomenutelný zážitek), a samozřejmě titulní

Je to dobrý nebe je modrý

, jejíž název jako heslo už začalo žít samostatným životem.

Písně prokládal známými písněmi z období Forehandu, na přání *Tenhle kůň*, a oblíbenými převzatými nebo darovanými písněmi -

Kříž z plastiku

Miroslava Skunka Jaroše,

Bourák značky Dodge

Kapitána Kida na text motorkáře Petra Hošťálka, či bezvadně zahraný jazzík

Jim Baker

od Karla Tampiera z Bobrů. K dobrému uvedl i píseň z období, kdy hrál s kapelou Jezdci. Na melodii Johna Denvera napsal "

už tehdy debilní

" český text plný tragédií, věrně vypovídající o rozervanosti jeho třináctileté duše, vžívající se do příběhů hrdinů oblíbené četby z války Severu proti Jihu. Poslední "kradená" byla od Bona a jako

Leichtuv večer v Gongu

Napsal uživatel Džexna
Pondělí, 30 Říjen 2006 04:00

přídavek pro společné zpívání

Život je jen náhoda

(náhoda - 25. září uplynulo 100 let od narození Jaroslava Ježka). Na úplný závěr

Oh Rubby, nechtěj mi lásku brát?

Míša Leicht není písničkář v pravém slova smyslu, není "Krysařem", který by vás uhranul, ani vás neuválí smíchy, on je "jen" pravdivým vypravěčem života, pěvecky důvěryhodný, navíc s bezprostředním darem komunikace s publikem a z jeho vystupování, ač se vám to nemusí na první pohled zdát, je cítit velká pokora k profesi. Se vším, co k ní patří. Pokud jste jej ještě sólově neslyšeli, běžte se na Leichtův "odlehčený" večer podívat. A jste-li zvyklí podobně jako já si CD pořizovat až po shlédnutí koncertu, myslím, že při jeho poslechu budete ještě spokojenější.